

דו"ח סודי של המשטרה מגלה לאן נעלם שוחמכר יוסלה הובר לחוי"ל

ה יבן יוסלה שוחמכר? איה הילד ומסרבו להחזירו? לפני שלוש שנים מסרה איטה שוחמכר את בנה לאביה, רב נחמן שטרקס, כדי שיחנכו עד שהיא ובעלה יספיקו להסתדר מעט ולקחתו בחזרה אליהם. אך משבא הזמן בו היה הסב חייב להתחיר את הילד — סירב להחזירו, בטענה כי הוריו אינם דתיים די הצורך, ועומדים לרדת לרוסיה.

מאז כבר הספיקה פרשת טיפתו והעלייתו של הילד להתגלגל בתחנות המשטרה ובבתי-המשפט. הסב נצטטה למסור את הילד, וכשפקודת בית-המשפט לא הועילה, הוכנס לכלא. המשטרה, מצידה, נצטתה לחפש את הילד ולהביא אותו עצמו לבית-המשפט.

היא חיפשה אותו בניידות וברוב המולה. בלשיה שמו מארב ליד דירתו העלובה של שטרקס, כיתות של מחפשים עוררו את העגם ואת איבתם של תושבי מאה שערים. בשיטות כאלה, היה ברור כי אי-אפשר למצוא את הילד. ומשלא נמצא, פנתה המשטרה אל בית-המשפט העליון בבקשה חסרת תקדים: לשחררה מן החובה לחפש ולמצוא את הילד — כי החיפושים, כך הודיעה, מעוררים את חמתם של החרדים וקיימת סכנה של שפיכת דמים.

נקודת המיפנה במאמצי המשטרה באה אחרי שבית-המשפט דחה, תוך ביקורת צול"פת, את בקשתה המתמיהה של המשטרה. שוב ציח השופטים העליונים על המשטרה לחפש את הילד. מאז עברו חמישה חודשים, ושום ידיעה חדשה לא התפרסמה, על תוצאות החיפושים — אם בכלל התחדשו.

אולם אם לא התפרסמה — אין זאת אומרת כי אין ידיעה חדשה. אלא שהיא נשמרת בסוד כמוס. עד כה יודעים עליה רק כתריסר אנשים, בתוקף תפקידם.

תמונתו האחרונה של יוסלה שוחמכר, לפני שנעלם מהארץ

ידיעה סנסציונית זו כלולה בדו"ח פנימי שהגיש פקד אליעזר שילוני, סגן מפקד נפת ירושלים, למפקדיו במחוז. בדו"ח זה מוסר שילוני כי הילד שוחמכר שוב אינו בנבוכות מדינת ישראל. הוא הוברח לאנגליה.

ידיעה זו השיגה המשטרה אחרי עבודת בילוש וחקירות מדוקדות. לשם כך הופעלו המודיעים הסודיים שבקרב הציבור החרדי בארץ. באיטיות הובילו העקבות אל אחד מקרובי משפחת שטרקס, תושב ירושלים. אולם גם הבילוש המדוקדק ביותר אחריו ואחריו בני ביתו לא הצליח לגלות את עיקבות הילד. והלא בכל זאת מסר המודיע הסודי בחדאות: הילד נמצא אצל אותו תושב ירושלים.

ואז נודע מפתח התעלומה: יהודי זה ביקר לפני זמרימה בלונדון. לפי מיטב ידיעות המשטרה לקח עמו ילד בגילו של יוסלה שוחמכר, שלא הוזכר ארצה. ילד זה, לדברי שילוני בדו"ח הסודי שלו, לא היה אחר מאשר הילד המבוקש ביותר במדינת ישראל.

עתה עומד מטה המשטרה בפני בעיה: הברחת הילד מחוץ לגבולות ישראל, ללא תעודות וללא רשות בית-המשפט, היתה עבירה פלילית, אשר עליה יש להעמיד את האיש לדין. אלא שאם תוגש תביעה, תצטרך המשטרה להסביר כיצד קרה הדבר שבזמן שכל הארץ רעשה על היעלמו של הילד, ושעה שבדשי המשטרה וניידותיה ערכו חיפושים הפגנתיים אחריו — הצליח מישהו להבריחו מחוץ לגבולות ישראל, תחת אפה של המשטרה.

עתה, על אף הסכך בו נתפשה המשטרה, ברור ששיקולים אלה לא יוכלו למנוע את הצעד ההכרחי של העמדת האיש למשפט — ואולי גם התערבות אצל השלטונות הבריטיים, על מנת לאפשר החזרת הילד יוסלה שוחמכר למדינת ישראל ולהוריו.

פקד שילוני

סבא שטרקס

הינו דמות כסיתית יותר מטיפוסית: ב־26 שנות חייו הקצרות הספיק להסתבך בפרשה פוליטית-מחתרתית, להיות מגורש פעמיים מאדמת הולאנד בעזרת שרות בלתי-חוקית, לרצות עונש מאסר של שנה וחצי על עבירה בטחונית.

זווי אינו בודד בחלומותיו. שותף לו לשאיפות גם עמוס מרון, שחקן קטן אשר טוען כי התחנך בתיאטרון אולד וויק הלוונדוני, ייסד בזכות כך אולפן ללימוד המישחק במרתפו, שברחוב ישראלים 14. קשה לתאר שני טיפוסים מנוגדים יותר מתדמור וברון: בעוד שהראשון מתגאה (המשך בעמוד 10)

* לאמיתו של דבר, למד במיכללה לונדונית קטנה הנושאת אותו שם.

מאתמול חופשי להעיד נגד חבריו לספסל הנאשמים — האנשים אשר המשטרה רה תביעה רצו להרשיע מעל לכל.

חלי'אביב

סערה בכוסית קוניאק

לגבי האנשים אשר הפכו את קטע רחוב דיונגוף הבוהמי שליד קפה כסית למישכן הקבע שלהם, אין דבר נוצץ יותר מכוסית מלאה קוניאק — מלבד מספר שטרות כסף. השקפת-עולם זו מתבטאת בחלום הקבע של בוהמים מיקצועיים רבים: לפתוח מקום שעשועים חדש, באר או מועדון-בילוי יים, להתעשר תוך כדייך בכבוד אמנותי. עם אלה שבמוחם הפך חלום זה לדחף עליון נמנה אמנון ("וזהו") תדמור. תדמור

כסף אם לא הייתי מסדר את קניית הדירה החדשה. הבטיחו לי שאם אספר על שפאק ישחררו אותי. או סיפרתי להם כמה שרצו. לו היו מבקשים שאספר להם סיפורים דומים על חיים לבנון, שהיה ראש העיריה, הייתי מספר גם כך."

כאשר נסתיימה הישיבה השלישית של המשפט, היה רפאל אלדגים במצב הגרוע ביותר מבין יתר הנאשמים. כי העדות המר-שיעה שמסר במשטרה היתה טובה אך ורק במידה ונגעה לעצמו. עדות נאשם אחד אי-ננה יכולה להתקבל כהוכחה נגד נאשם שני באותו משפט.

היתה זו גם הסיבה שגרמה לביטול ההאשמות נגד אשר פרץ, מצד שלטונות המשטרה, כי לאחר שאיש זה, נגדו היו כנראה מיטב העדויות שוחרר, שוב היה הנאשם

טען כי לא פעם נפגש עם לאהר ועם שפאק בדירותיהם הפרטיות כדי לבקש להחיש את מתן הרשיונות לנותני השוחד. "שוחחנו תמיד על ענייני רשיונות בתשלום", סיפר אלדגים.

הקציין קוטלר סירב להיחקר. הי-משטרה לא הסתירה מעולם כי אלדגים יש מש עד המדינה. כאשר הובאו כל העצורים בשעתו, להוצאת פקודת מעצר נגדם, היה הוא היחיד שנגדו ביקשה המשטרה רק שבעה ימים, בעוד שעבור היתר ביקשה 15 יום. כאשר ביקש פרקליטו של שפאק לחקור את הקציין יעקוב קוטלר על כך, סירב הי-קציין לענות.

סיפר אלדגים עצמו, שעה שעלה אל דוכן העדים: "אשתי וילדי היו חולים. באותו שבוע מכרתי את דירתי והייתי מפסיד